

lem Moderland og Koloni, og dens Hovedbestemmelse i saa Henseende findes i dens § 1, der lyder saaledes:

„Den lovgivende Myndighed for de dansk-vestindiske Øer er i alle Anliggender, der udelukkende vedrøre Forhold indenfor Øernes Grænser, derunder indbefattet disses Havne og Søterritorium, hos Kongerigets Lovgivningsmagt.

Med de i nærværende Lovs § 57 og § 85 indeholdte Undtagelser, og for saa vidt der ikke maatte findes Anledning til paa sædvanlig Maade at udgive en Lov, udøves den lovgivende Myndighed af Kongen og vedkommende Kolonialraad i Forening igennem Anordninger.

Findes der Anledning til at udgive en Lov, skal Forslag til denne, naar ikke særegne Grunde nødvendiggøre en Undtagelse, forelægges vedkommende Kolonialraad til Betænkning.

Alle de udgivne Anordninger blive at forelægge paa Rigsdagen i den nærmest paafølgende Samling“.

Lovens Tanke er altsaa den, at i Principet ligger Lovgivningsmagten hos Kongeriget; men i Almindelighed er den delegeret til Konge og Kolonialraad, som udøve den gennem Anordninger, dog saaledes, at alle Forslag til Anordning forelægges Kongen til Resolution af vedkommende Minister i Moderlandet, altsaa under hans Ansvar for Konge og Rigsdag, og ligeledes, at den guvernementale Styrelse af Øerne udøves under Ministerens Ansvar.

Den danske Lovgivningsmagts Indskriden er altsaa til enhver Tid forbeholdt for at sikre muligt nødvendige Reforme til Øernes, Befolkningens, Fremgang — kulturelt, socialt, økonomisk.

Regeringsforslagets § 3 er en Ændring til den bestaaende Koloniallovs § 18, angaaende *Valgretten*. Betingelserne ere: 25 Aars Alder, Uberygtethed, Raadighed over Bo, Indfødsret eller 5-aarig Bosættelse samt en Census, der af Regeringen foreslaas betydeligt nedsat mod den hidtidige.

Regeringen havde ønsket større Nedsættelse, saa meget mere som den vestin-

diske Kommission havde ment, at man kunde gaa noget lavere; men da Kolonialraadene vare ængstelige derved, har Regeringen ment at burde nøjes med den foreslaaede Nedsættelse, der dog væsentligt vil udvide den nu bestaaende Valgret.

Naar Udvalget om end modstræbende her følger Kolonialraadens Ønsker, er det, fordi Lovforslaget fastslaar Revision af Valgretsbestemmelserne inden Forløbet af 10 Aar, men man stiller dog Ændringsforslaget under Nr. 6, der betyder den bestemte Fordring, at ikke alene Census, men ogsaa de øvrige Valgretsbestemmelser, af *Lovgivningsmagten* inden 10 Aar skulle tages op til alvorlig Revision, idet det dog forekommer Udvalget, at der vil være al Anledning for Regeringen og Kolonialraadene, naar Lovene have funktioneret i nogle Aar, til selv at tage Initiativet til en Revision. Et demokratisk og fremadskridende Samfund som vort kan ikke godt vedblivende give Tilslutning til saa forældede Former for Selvstyre som de paa Øen bestaaende. Til Revision vil da ogsaa foreligge Spørgsmaalet om Indfødsretten. Det synes unaturligt, at Borgere, der opretholde deres fremmede Nationalitet, skønt de have taget vedblivende Ophold paa Øerne og søge der deres Eksistens under vort Lands Institutioner og Støtte, kunne nyde ikke alene Valgret, men og Valgbarhed lige med Landets indfødte. Pludseligt at gøre Brud paa de gennem Tiderne og ved selve den eksisterende Koloniallov givne Rettigheder for de fremmede vilde maaske i Øjeblikket virke skadeligt, men under de forhaabentligt fremadskridende kommende Forhold vil det som foran nævnt blive nødvendigt at tage Spørgsmaalet om Valgret op til alvorlig Overvejelse eventuelt ad Lovgivningsvejen. Derimod er Udvalget enigt om, med Hensyn til Valgbarhed, allerede nu i Principet at fastslaa Indfødsret som Betingelse, dog saaledes, at Bestemmelsen herom først efter 10 Aars Forløb faar sin fulde Gyldighed (se nedenfor angaaende § 19).

Ændringsforslag Nr. 5 er stillet af hele Udvalget, idet man ikke kan ind-